

Sygn. akt I CNP 56/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie skargi P. w W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 kwietnia 2013 r., sygn. akt V Ca 233/13, wydanego w sprawie z powództwa P. w W.

przeciwko M. J. i P. G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 października 2015 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi, która jest oczywiście bezzasadna. Ocena, czy skarga jest oczywiście bezzasadna musi być powiązana z pojęciem niezgodności orzeczenia z prawem. Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. (por. postanowienie SN z 13.12.2005 r., II BP 3/05, OSNP nr 21-22/2006, poz. 323, wyrok SN z 18.1.2006 r., II BP 1/05, OSNP nr 23-24/2006, poz. 351).

Skarga wniesiona przez stronę powodową jest oczywiście bezzasadna. Główny zarzut skargi sprowadza się do występowania nieważności postępowania apelacyjnego związanego z rozpoznaniem apelacji w składzie jednego sędziego na posiedzeniu niejawnym. Poglądu tego nie sposób podzielić, gdyż sprawa, jak wynika z zarządzenia przewodniczącego w Sądzie drugiej instancji (k. 134 v.), była rozpoznawana w ramach postępowania uproszczonego. W tym zaś postępowaniu apelacja jest rozpoznawana w składzie jednego sędziego na posiedzeniu niejawnym (art. 505¹⁰ k.p.c.).

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.